

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 301/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5S 42/2015 (v súčasnosti sp. zn. 5 S 37/2020, pozn.) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 42/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajskému súdu bola 3. novembra 2015 podaná správna žaloba na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného, daňového úradu. Krajský súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 5 S 42/2015-68 z 28. septembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), a to tak, že správnu žalobu zamietol a účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania. Sťažovateľka proti uvedenému rozhodnutiu podala 6. decembra 2016 kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 2 Sžfk 58/2017 z 30. apríla 2020 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“), tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudok najvyššieho súdu bol krajskému súdu doručený 25. mája 2020 a sťažovateľke 2. júna 2020.

3. V tejto súvislosti sťažovateľka zdôrazňuje, že krajský súd od doručenia rozsudku najvyššieho súdu ku dňu podania ústavnej sťažnosti nevykonal žiadny úkon, a preto v poradí svojou druhou ústavnou sťažnosťou napáda nečinnosť a neefektívny postup krajského súdu. Podľa jej názoru je namietaná pasivita krajského súdu od doručenia rozsudku najvyššieho súdu neprímerane dlhá, pričom akcentuje, že napadnuté konanie trvá celkom už viac ako päť rokov, počas ktorých sa stále nachádza v právnej neistote.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. I. ÚS 358/2019, I. ÚS 85/2021).

6. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že aj keď sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že napadnuté konanie trvá celkom už viac ako päť rokov (bod 3 tohto uznesenia, pozn.), prednesené tvrdenie sťažovateľky je možné vnímať len ako podporný argument, ktorým sa snaží odôvodniť výšku požadovaného primeraného finančného zadostučinenia a poukázať na celkovú dobu konania vo veci samej. Sťažovateľka však na viacerých miestach ústavnej sťažnosti (napr. s. 3 bod 8, s. 5 body Ad 2 a Ad 3, s. 6 bod 19, pozn.) presne vymedzila rozporované obdobie nečinnosti krajského súdu, a to v trvaní od doručenia rozsudku najvyššieho súdu (body 2 a 3 tohto uznesenia, pozn.). Ústavný súd sa preto zameril na sťažovateľkou vymedzené časové obdobie, pričom pripomína, že činnosť krajského súdu už bola predmetom ústavnoprávneho prieskumu, v rámci ktorého ústavný súd skúmal činnosť krajského súdu od podania správnej žaloby do predloženia súdneho spisu najvyššiemu súdu a ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol (I. ÚS 152/2021, pozn.).

7. Pokiaľ ide o stav napadnutého konania, ústavný súd vlastným prieskumom zistil, že po vrátení veci najvyšším súdom na ďalšie konanie bola prejednávanej veci na krajskom súde pridelená nová spisová značka 5 S 37/2020, spis sa nachádza u zákonného sudcu a vo veci nebolo ku dňu prijatia tohto uznesenia ešte rozhodnuté. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu v obdobných prípadoch (napr. III. ÚS 78/2021, III. ÚS 440/2020) možno rezultovať, že konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 5 S 37/2020 predstavuje pokračovanie v tom istom predmete konania, pôvodne

formálne vedenom pod spisovou značkou 5 S 42/2015, a preto je na obe konania potrebné nazerať ako na navzájom identické, tvoriace jeden celok.

8. Ústavný súd viazaný sťažovateľkou namietaným obdobím nečinnosti krajského súdu (bod 6 tohto uznesenia) a skutkovým stavom ku dňu podania ústavnej sťažnosti (napr. I. ÚS 504/2020, I. ÚS 6/2021, I. ÚS 94/2021) konštatuje, že od doručenia rozsudku najvyššieho súdu krajskému súdu (25. mája 2020) do podania ústavnej sťažnosti (14. december 2020) uplynulo menej ako 7 mesiacov, čo v okolnostiach prejednávanej veci nemožno *ipso facto* považovať za obdobie, ktoré by bolo spôsobilé vyvolať prietahy v napadnutom konaní s prívlastkom zbytočné. Ústavný súd preto uzatvára, že namietaná dĺžka konania krajského súdu svojou intenzitou nedosahuje ústavnoprávnu úroveň, ktorá by zakladala dôvod pre vyslovenie porušenia sťažovateľkou namietaných práv.

9. Aj keď ústavný súd z opisu skutkového stavu uvedeného sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti nezistil prietahy v napadnutom konaní, s odkazom na vlastnú judikatúru akcentuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, IV. ÚS 513/2020). K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovacia prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov, v závislosti od povahy a zložitosti veci, nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 50/2015). Ústavný súd súčasne dáva do pozornosti, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovie (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

10. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že si nemohol nevšimnúť nesprávne označenie napadnutého konania zo strany sťažovateľky a jej právneho zástupcu, aj keď v čase podania ústavnej sťažnosti mohli disponovať vedomosťou o zmene spisovej značky v napadnutom konaní.

11. Vzhľadom na prednesené skutočnosti ústavný súd v napadnutom konaní nezistil dôvody, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou namietaných práv, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

12. V závere ústavný súd pripomína, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci a nevylučuje, aby sa sťažovateľka v prípade, že v ďalšom priebehu napadnutého konania bude mať pochybnosti o rešpektovaní jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, opätovne domáhala nápravy jeho porušenia pred ústavným súdom ďalšou ústavnou sťažnosťou, keďže k nastoleniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (m. m. III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04, III. ÚS 171/20).

13. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu